

Beatrijs van den Brink roeit vanaf 2006 bij R&ZV Jason te Arnhem in verschillende ploegen, dames en gemengd. In regiowedstrijden haalde zij met een vaste wedstrijd ploeg goede resultaten. Sinds anderhalf jaar schrijft zij een column in ROEIEN.

Reageren?

Beatrijs.column@gmail.com

Rituelen

Geen leven zonder rituelen. Ze geven houvast door de voorspelbaarheid hiervan. Een zekere rust en vooral het plezier houden de herhaling in stand. Geen roeier zonder rituelen. In de winter wordt echter de schaats het object van verlangen. Het gemis aan de riem door het water wordt door het ijzer heerlijk gecompenseerd.

“Giet it oan” of niet?, is iedere winter weer een hot issue. Ernstige kenners van het ijs vergaderen zich suf, Friesland is in rep en roer en de rest van Nederland loopt in opgewonden staat rond, wachtend op dit verlossende zinnetje.

Dit jaar heb ik met een aantal roeiers het ijs beproefd rond Giethoorn. Scheuren en spleten vormden intrigerende sporen door de sloten in de daar georganiseerde Dorpentocht. Wegdromen, zoals in de boot, kon niet. Ambulances en vallende schaatsers hielden je voortdurend alert. Bij ieder ijsslachtoffer vormde zich onmiddellijk een kluit hulpvaardigen en nieuwsgierigen. Op de smalle sloten kreeg de doorstroom van de toerangers daardoor trekjes van indigestie.

“Zie je dan niet hoe ernstig dit is?”, sprak een erbij staande schaatser mij licht verwijtend toe, toen ik de prop kijkers een suggestie deed voor het

creëren van een doorgang. “Deze gewonde man wordt zo opgehaald.” Er werd aan de kant nog druk gebeld met hulp-instanties, dus enige argwaan over snelle afvoer was wel op zijn plaats.

“Zie je die stroom schaatsers?”, wees ik. “Die gaan straks allemaal meekijken en de zaak belemmeren omdat ze er niet door kunnen. Dan kom je van de wal in de sloot. Het is hier nogal smalletjes”, wat ook hem niet kan zijn ontgaan.

“Jij bukt wel erg diep onder al die bruggetjes. Je ziet jezelf kennelijk als een halve meter langer.” De drie kleine mannen vonden zichzelf heel gevat en keken mij twinkelend aan. “Ik oefen alvast voor de Elfstedentocht in mei, voor roeiers in dat geval. In de boot moet je ook voortdurend bukken en liggen bij bruggetjes. Kom ik alvast in de schwung.”

“Nou we moeten door, sprak een van die ijskabouters, die niets met roeien had. “Als we nog voor de sneeuwbus willen finishen, zal ik maar zeggen”, en weg waren ze.

In maart is dat allemaal afgelopen en gaan de roei-rituelen weer van start. Je fysiek en mentaal voorbereiden op de Head is er zo een. Daar moet je aan meedoen wil je meetellen als roeier. Schema's worden weer uit de la getrokken en de ergometer dient als spiegel voor de conditie.

Het clubgebouw stroomt vol, de boten worden nagekeken en de veelal schaarse zon doet zijn optimistische werk. Voorbereidingen voor een nieuwe lichter roeiers worden in gang gezet. Ledenvergaderingen worden gehouden in vertrouwde periodes. Niets nieuws onder de zon. Het jaar vult zich vanzelf.

“I have seen it all”, zuchtte laatst een roeilid die al heel lang meegaat. Wat hij dan allemaal had gezien bleef voor mij verborgen.

“Als je nu meer gaat zien in al die momenten die je al hebt gezien, gaat er een nieuwe wereld voor je open. Maak daar maar een ritueel van. Never a dull moment, als je het goed bekijkt.”

